

BRĪVS ATPŪSTIES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk 2:1–12, 2ķēn 18, 1Ķēn 19:1–8, Mt 5:1–3, Jes 53:4–6, 2ķēn 2:11.

ATMIŅAS PANTS:

“Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas dzīves patvērums, no kā man baiļoties?” (Ps 27:1)

Daudzi cilvēki, ko Jēzus sastapa šīs zemes kalpošanas laikā, bija slimi, nereti pat tuvu nāvei. Viņi drūzmējās ap Jēzu, lai saņemtu dziedināšanu un varētu atpūsties no savām ciešanām. Un viņi vienmēr to arī saņēma.

Reizēm Viņš pateica tikai vienu vārdu, un viņi kļuva pilnībā veseli. Reizēm Viņš pieskārs slimajiem, tādējādi tos brīnumainā veidā izdziedinot. Reizēm Viņš tos sūtīja prom, un dziedināšana notika vēlāk. Jēzus dziedināja vīriešus, sievietes, bērnus, jūdus, nejūdus, bagātos un nabagos, vienkāršos ļaudis. Pat vissmagākie lepras un akluma gadījumi nebija ārpus Viņa sniedzamības robežām. Patiešām, Viņš dziedināja pat tos, kas bija slimi ar vissliktāko “slimību” – nāvi.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim divus ļoti atšķirīgus dziedināšanas piemērus. Vienā cietušais bija tik slims, ka viņš pat nevarēja pats aiziet līdz Jēzum. Viņa simptomi bija skaidri redzami ikvienam. Otrajā gadījumā nebija acīmredzamu simptomu. Abos gadījumos dziedināšana nāca Dieva izraudzītā laikā un veidā.

Iedziļinoties tēmā par mieru un atpūtu no sāpēm un ciešanām, mēs arī pārdomāsim jautājumu, ko kādā sava kristīgā ceļa posmā esam piedzīvojuši mēs visi. Un kas notiek, kad mūsu lūgšanas pēc dziedināšanas netiek atbildētas? Kā tad mēs atrodam mieru?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. augustā.

Dziedinošais miers

Ja vispār ir bijis laiks, kad mums ir vajadzīgs miers, tad tas ir tad, kad esam slimi. Mums ir vajadzīgs fizisks miers, lai mūsu organisms varētu darbināt imūnsistēmu.

Mums bieži ir vajadzīgs arī mentāls miers. Dažas slimības dzīvību neapdraud, piemēram, saaukstēšanās vai migrēna. Mēs tad guļam un cenšamies nedomāt par visu to, ko mums vajadzētu darīt, bet vienkārši nespējam.

Gadījumos, kad slimība var apdraudēt dzīvību, mēs raizējamies par to, kāds būs analīžu rezultāts. Un tad bieži mēs sākam domāt, kāpēc. Vai tas bija neveselīgs dzīvesveids, kas beidzot mani ir pieveicis? Vai tas ir narkotiku dēļ, ko lietoju pirms 20 gadiem? Vai varbūt problēma ir liekais svars? Varbūt mēs tiekam sodīti par kādu slepenu grēku, par kuru zinām tikai mēs?

Izlasi Mk 2:1–4. Kas tur notika? _____

Stāsts par paralizēto cilvēku ir gadījums, kur viss šķiet skaidrs. “Laikmetu ilgās” (267.–271. lpp.) mēs varam uzzināt kontekstu. Paralizētais vīrs bija darījis daudz ko tādu, ar ko viņš nelepojās. Viņa grēcīgā dzīve bija radījusi šo slimību, un garīgie eksperti novilka taisnu līniju no cēloņiem līdz sekām. Viņš pats bija vainojams savā slimībā, un tai nebija dziedināšanas.

Šāda attieksme ir ļoti tipiska. Mēs bieži esam pārņemti ar jautājumu, “kas to izdarīja”. Ja ir izdarīts noziegums, kādam par to jāmaksā. Ja noticis kāds negadījums, tad kādam jātiek apsūdzētam. Bet cilvēkam, kas ir slims, vainošana nenes ne dziedināšanu, ne labklājību.

Dieva sākotnējais nodoms neiekļāva sāpes, slimību un ciešanas. Slimība uz šīs planētas ienāca tikai līdz ar grēku. Tāpēc Dievs dod mums veselīgas vadlīnijas, lai mēs varētu baudīt labāku dzīves kvalitāti. Bet, kamēr mēs esam šajā ar grēku slimajā pasaulē, garantijas veselībai nebūs, lai arī cik cītīgi mēs ievērosim veselības principus.

Labā vēsts ir tā, ka Dievs var dot mums mieru gan slimībā, gan veselībā, gan tad, ja mūsu slimība ir mūsu pašu rīcības sekas vai kāda cita nevērība, mūsu gēni vai vienkārši blakne dzīvošanai grēcīgajā pasaulē. Dievs zina, kā dot mums mieru.

Kad kāds saslimst, nav labi sākt viņu vainot. Vienlaikus – kāpēc izpratne par slimības cēloni dažos gadījumos ir svarīgs solis uz dziedināšanu un atjaunošanos? _____

Slimības saknes ārstēšana

Paralizētais tika nolikts Jēzus priekšā, un visas acis pievērsās Jēzum. Vai Viņš izvēlēsies dziedināt acīmredzamu grēcinieku? Vai Viņš izteiks kādu vārdu, lai norātu slimību?

Kā Jēzus izturas pret paralizētā dziedināšanu? Kas ir pirmā lieta, ko Jēzus dara viņa labā? Izlasi Mk 2:5–12. _____

Tā kā mēs bieži nezinām par slimību, līdz pamanām simptomus, mēs bieži domājam par slimību kā tikai par simptomiem. Mēs domājam, ka atbrīvoties no simptomiem nozīmē dziedināšanu. Jēzus pret slimību izturas citādi. Viņš zina, kas ir visu ciešanu un slimību sakne, un to viņš grib ārstēt vispirms.

Reliģiskie vadītāji bija šokēti, kad viņi dzird Jēzu izsakām piedošanas vārdus. Atbildot uz viņu neizteiktajām apsūdzībām, Jēzus uzdod jautājumu.

Izlasi Mk 2:8, 9. Kādu izaicinājumu Jēzus šeit izsaka Rakstu mācītājiem? Kādu jautājumu Viņš šeit patiesībā risina? _____

Runāšana parasti ir lēta, bet ne tad, kad runā Dievs. Viss ir radies ar Dieva spēcīgo vārdu (1Moz 1. nod.). Lai gan piedošana nav kas tāds, ko mēs varam redzēt, tā ir dārga. Piedošana maksāja Dieva Dēla dzīvību pie krusta. Viss cits ir otršķirīgs. Lai demonstrētu piedošanas spēku un realitāti, Jēzus izvēlas dziedināt paralizēto.

Dievs grib mūs dziedināt vispirms no iekšienes. Reizēm Viņš izvēlas sniegt mums tūlītēju fizisku dziedināšanu, kā tas notika ar paralizēto, vai arī mums būs jāgaida līdz augšāmcelšanās rītam. Jebkurā gadījumā Glābējs grib, lai mēs spējam dusēt pārliecībā par Viņa mīlestību, žēlastību un piedošanu pat tad, kad jāpiedzīvo ciešanas.

Kā mēs varam atrast mieru un atpūtu, pat ja mūsu lūgšanas pēc dziedināšanas joprojām nav atbildētas? _____

Bēgšana

Balstoties uz Pasaules Veselības Organizācijas datiem (PVO), visbiežāk izplatītajai slimībai pasaulē, kas skar vairāk nekā trīssimt miljonus cilvēku katru gadu, ne vienmēr ir acīmredzami ārēji simptomi. Depresija ir galvenais darba nespējas cēlonis pasaulē un ir galvenais globālā slimību sloga veicinātājs.

Diemžēl bieži vien kristietībā par depresiju nerunā, jo tā var tikt uzskatīta par ticības trūkuma pazīmi. Galu galā vai kristiešiem nav jābūt vienmēr prieka un laimes pilniem? Vai depresija nav zīme, ka kaut kas nav kārtībā ar mūsu attiecībām ar Dievu?

Lielākā daļa cilvēku nav patiesi. Pat kristieši – uzticīgi kristieši – var reizēm piedzīvot cīņu ar depresiju, īpaši pēc traumatiskiem notikumiem, un tādā gadījumā tā nav pazīme, ka trūktu ticības un uzticības Dievam. Mēs Psalmos lasām par sāpēm, ciešanām un mokām, ko cieš Dievam uzticīgi cilvēki.

Reizēm depresija ienāk mūsos klusi un lēni, un mēs atzīstam to tikai tad, kad tā jau ir ielaista. Reizēm tā sākas ātri, pēc kāda īpaši izsmeljoša emocionāla vai fiziska atgadījuma. Piemēram, Dieva uzticīgais praviets Elija pēc Karmela kalna notikumiem bija emocionāli un fiziski pilnībā izsmelts.

1ķēn 18. nodaļā Elija bija tikko redzējis Dieva brīnumu – uguns krišanu no debesīm. Kā atbildi uz savu lūgšanu viņš bija redzējis lietus sākšanos un trīs gadu sausuma izbeigšanos. Kāpēc uz Izebeles draudiem Elija reaģēja bēgot? Izlasi 1ķēn 19:1–5. _____

Elijam tās bija ļoti nogurdinošas divdesmit četras stundas. Šī pieredze kopā ar skarbo pamošanos un nāves draudiem kalpoja Elijam kā depresijas izraisītājs. Elija bija klāt, kad tika nogalināti Baāla praviēši; varbūt arī viņš pats kādus no tiem nogalināja (1ķēn 18:40). Šāds notikums, pat ja tam ir pamatots un taisnīgs cēlonis, viegli var novest pie traumatiska stresa gan vērotājus, gan dalībniekus.

Tad Elija sāk skriet, cenšoties aizbēgt no tā visa. Reizēm mēs skrienam uz ledusskapi un cenšamies apēst kaut ko, lai atkal justos priecīgi. Izjutot vajadzību aizbēgt, mēs reizēm cenšamies izgulēt savu emocionālo nogurumu. Reizēm mēs meklējam jaunas attiecības, darbu vai vietu. Un reizēm mēs arokam sevi vēl vairāk darbā, termiņos un tikšanās, cenšoties cītīgāk aizbēgt no vārdos nenosauktā kaut kā, kas izsmel mūsu prieku un mieru. Protams, daudzi cilvēki izmanto dažāda veida “medikamentus”, lai tikai mazinātu sāpes, bet beigās tas viss tikai nomaskē simptomus. Nekas no šeit nosauktā neatrisina problēmu, drīzāk bieži vien padara to vēl ļaunāku.

Pārāk noguris, lai skrietu

Elija ir pārāk noguris, lai skrietu. Un tā viņš atkal lūdz Dievu. Šī lūgšana ļoti atšķiras no ticības pilnās lūgšanas, uz kuru Dievs atbildēja Karmela kalnā (1ķēn 18:36, 37) priesteru un Baāla praviešu, tiesas locekļu un tautas priekšā. Šī ir vienkārša, īsa izmisuma lūgšana.

Elija apliecina 1ķēn 19:4, ka viņš nav labāks par saviem tēviem. Par ko viņš runā? ___

Kad Elija beidzot paliek kluss, viņu pārņem vainas izjūta. Viņš saprot, ka viņa steidzīgā rīcība ir nolaupījusi to, kas varēja kļūt par lielisku iespēju, lai Israēlā varētu īstenoties reformas. Viņš saprot, ka viņš ir pievilis tos, kam viņš bija vajadzīgs. Un viņš ir bezspēcīgs kaut ko darīt lietas labā. Tādējādi sāpīgā pārdomu brīdī, ļoti labi zinot savas tautas vēsturi, viņš ierauga sevi, kāds viņš patiesībā ir.

Vai tā var būt sāpīga atklāsmē ikvienam no mums, tas ir, ieraudzīt sevi tādus, kādi mēs patiesībā esam? Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt par apsolījumu, ka, lai arī cik grēcīgas ir mūsu dzīves, Kristū Dievs redz mūs tādus, kādu Viņš redz Jēzu! Vai var būt vēl lielāka cerība par šo, kad mēs ticībā varam pieprasīt sev Kristus taisnību? (Sk. Fil 3:9.)

Neskatoties uz to, depresijai ir veids, kā mūs ieraut tumšā sevis nicināšanas virpulī. Reizēm mēs sākam domāt, ka nāve ir vienīgā izeja.

Šķiet, ka šis ir Elijas gadījums. Viņam tas ir par daudz. Viņš saka: “Kungs, nu ir gana! Ņem manu dvēseli, jo es neesmu labāks par saviem tēviem!” (1ķēn 19:4)

Labā vēsts ir tā, ka lielais Ārsts Eliju nenosoda. Dieva labāk par mums saprot, ar ko mums ir jācinās, kad mums ir depresija.

“Var jau būt, ka tūlīt nav redzamu pierādījumu, ka Glābēja vaigs mīlestībā un līdzjūtībā ir pievērsies mums, tomēr tā tas ir. Mēs varam arī nejust Kristus pieskārienu, bet Viņa roka mīlestībā un līdzjūtīgā sirsnībā tomēr ir pār mums.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 97. lpp.)

Dievs zina un saprot, ka Elijam “ejams garš ceļš” (1ķēn 19:7), bet reizēm, lai Viņš varētu mums palīdzēt, Viņš gaida, kad mēs beigsim skriet.

Reizēm cilvēki, kas slīkst, ir tik apjukuši, ka viņi cenšas atbrīvoties no glābēja. Glābējam tad ir jāatkāpjas un jāpagaida ar glābšanu, kamēr upuris nonāk bezsamaņā.

Kādu cerību un mierinājumu tu vari atrast šajos pantos: Ps 34:18, Mt 5:1–3, Ps 73:26, Jes 53:4–6? _____

Atpūta un vēl vairāk

Dievs zināja, ka skriešana ir izsmēlusi Eliju. Dievs zināja, ka vairāk par fizisko nogurumu Elija izjūt emocionālo nogurumu un milzīgo vainas apziņas nastu. Dievs atbrīvoja vietu un sagādāja Elijam atpūtu, līdzīgi kā Jēzus izdarīja ar paralizēto vīru daudzus gadus vēlāk. Beidzot Elija patiešām var izgulēties un rast atspirdzinājumu.

Mēs varbūt gaidām, ka stāsts šeit beigsies, bet tā nav. Dieva atdusa nav vienreizējs notikums. Ieiet Dieva atdusā nozīmē dziedināšanu – lēnu negatīvo domu modeļu un destruktīvo ieradumu maiņu. Dievs nesteidzina dziedināšanu.

Izlasi 1ķēn 19:5–8. Uz kurieni Elija dodas un kāpēc? _____

Pēc atpūtas Elija atkal skrien. Bet šoreiz Dievs pārorientē viņa skriešanu. Dievs saprot, ka dzīve šajā grēcīgajā pasaulē var izraisīt depresiju un tas arī notiks. Viņš saprot mūsu tieksmi skriet, bet Viņš grib pārvirzīt mūsu skriešanu. Sevi iznīcinošo izdzīvošanas mehānismu vietā, ko mēs izmēģinām, Viņš grib, lai mēs skrienam pie Viņa. Ja reiz mēs sākam skriet pie Viņa, Viņš grib mācīt mums klausīties “klusajā balsī” (1ķēn 19:12), kas dos mums mieru.

Elijam nebija spēka sevi pacelt un doties ceļā pretī Dievam. Dievs deva viņam enerģiju, lai varētu satikties, un Viņš apsola labāku rītdienu.

Kad Elija gulēja zem koka un vēlējās mirt, viņš uzskatīja, ka viņa dzīves labākās dienas ir beigušās.

Izlasi 1ķēn 19:15, 16 un 2ķēn 2:11. Kas tomēr vēl bija sagatavots Elijam? _____

Dievs zināja, ka Elijam priekšā ir labākas dienas. Praviētis piedzīvos dziedināšanu, iemācoties regulēt savu dzīvi saskaņā ar Dieva ritmu un pieņemt Viņa atdusu. Vēl bija ķēniņi, kas jāsvalda, un jāizvēlas savs pēctecis. Dievs jau zināja par Elīsu, kas kļūs tik tuvs kā Elijas dēls. Dievs zināja, ka ticībā Elija atkal izsauks uguni no Debesīm (2ķēn 1:10). Elijam nebūs jāmirst izmisuma pilnā nāvē zem kārklu koka, bet tā vietā viņš ugunīgos ratos dosies uz Debesīm, lai baudītu mieru.

Ko mēs varam mācīties no Elijas stāsta par to, kāpēc, lai arī cik slikti mēs jūtamies, Dieva spēkā mums tik un tā ir jācenšas nepadoties? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ar pastāvīgu apstākļu maiņu mūsu pieredzē var notikt pārmaiņas, un šie apstākļi, kuros mēs esam, mūs vai nu paceļ, vai iedzen depresijā. Bet apstākļu maiņām nav varas izmainīt Dieva attieksmi pret mums. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un Viņš lūdz no mums nešaubīgu uzticību Viņa mīlestībai.” (Elena Vaita “Debesu vietās”, 120. lpp.)

“Turpiniet raudzīties uz Jēzu, pienesot klusas lūgšanas ticībā, pieķeroties Viņa spēkam, vienalga, vai jūs to sajūtat vai ne. Ejiet uz priekšu tā, it kā katra pienestā lūgšana būtu sasniegusi Dieva troni un uz to būtu atbildējis Tas, kura solījumi nekad necieš neveiksmi. Ejiet uz priekšu, dziedot un radot mūziku Dievam savās sirdīs, pat ja esat smaguma un skumju nomākti. Es jums saku kā cilvēks, kas zina – gaisma nāks, prieks būs jūsu daļa un mākoņi un dūmaka izklīdīs. Mēs pāriesim no nospiedošās ēnu un tumsas varas uz skaidro Viņa klātbūtnes saules gaismu.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 2.sēj., 242., 243. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Bieži vien ir ļoti grūti palīdzēt kādam, kas cieš no garīgiem traucējumiem vai depresijas. Kāda tavai draudzei varētu būt laba stratēģija, lai iemācītos efektīvi kalpot tiem, kurus skārusi depresija?

2. Mēs bieži cīnāmies, lai būtu atvērti un godīgi Dieva priekšā. Pārskatiet dažus psalmus, lai redzētu, cik atvērti un godīgi Dieva priekšā bija Bībeles autori. Kā mēs varam veicināt atvērtības un godīguma gaisotni savās vietējās draudzēs?

3. Kad piedzīvojam depresiju, lūgšana bieži vien ir grūta. Pārrunājiet aizlūgšanas spēku to labā, kas nevar lūgt par sevi.

4. Kāpēc ir tik svarīgi atcerēties, ka ticība nav jūtas? Tas, ka mēs esam depresijā, zaudējuši drosmi, nobijušies un satraukti, nenozīmē, ka mums trūkst ticības vai uzticības Dievam. Tas nozīmē tikai to, ka cilvēks ir nonācis depresijā, nobijies, zaudējis drosmi un satraucies, un tā ir gadījies ar katru no mums. Kā mēs varam mācīties to, ka šādos brīžos pasniegt roku ticībā ir tik svarīgi, lai arī cik grūti tas varētu likties?

5. Kādu lielu cerību jūs varat paņemt no stāsta par paralizēto vīru – īpaši tad, ja slimību izraisījis grēcīgs dzīvesveids?